

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 346

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 12 mai 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 98 din 27 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013, și ale art. 330 ⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865	2–6
Decizia nr. 101 din 27 februarie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic	6–8
Decizia nr. 116 din 6 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (5) lit. c) și art. 137 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	9–11
Decizia nr. 121 din 6 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare....	11–14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
366. — Hotărâre pentru modificarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la cardul național de asigurări sociale de sănătate din titlul IX „Cardul european și cardul național de asigurări sociale de sănătate” din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 900/2012	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 98**

din 27 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013, și ale art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum a fost interpretat prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013 pronunțată în recursul în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție, și ale art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Adela Tătuț (fostă Voicu) în Dosarul nr. 58.496/3/2011 (număr în format vechi 723/2013) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 698D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, având în vedere precedentul constituțional, respectiv Decizia nr. 534 din 12 decembrie 2013. Mai arată că nu poate fi reținută critica potrivit căreia dispozițiile legale criticate aduc atingere dreptului de creanță al autoarei excepției, consacrat prin hotărârea de condamnare. Hotărârea de condamnare reprezintă mijloc de probă, și nicidecum nu constituie drept de creanță. În ceea ce privește critica adusă dispozițiilor art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, susține că aceasta este nefondată, dispoziția legală criticată consacrand efectul obligatoriu al deciziei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 58.496/3/2011 (număr în format vechi 723/2013), **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și**

măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, astfel cum a fost interpretat prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013 pronunțată în recursul în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție, și ale art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Adela Tătuț (fostă Voicu) într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei încheieri pronunțate într-o cauză având ca obiect acordarea de despăgubiri în temeiul Legii nr. 221/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, următoarele:

Dispozițiile art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt neconstituționale, deoarece în statul de drept exercitarea puterii judecătorești trebuie să se facă numai în baza legii, și nu a unor decizii care, aplicate în baza caracterului lor obligatoriu, pot duce la încălcarea valorilor supreme menționate în art. 1 din Constituție.

Prin caracterul obligatoriu al deciziei, instanța supremă edictează norme general obligatorii, intrând în sfera puterii legislative, fiind astfel încălcat principiul constituțional al separației și echilibrului puterilor în stat.

De asemenea, invocă și încălcarea art. 126 alin. (3) din Constituție, prin aceea că norma constituțională nu precizează nimic despre obligativitatea deciziilor instanței supreme și nici despre cerința publicării acestora în Monitorul Oficial al României, Partea I, și nici nu face trimitere la reglementarea lor prin legea organică de organizare și funcționare a instanțelor judecătorești.

Prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013 pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, admitând recursul, instanța supremă a decis că „pot fi acordate despăgubiri materiale numai pentru aceleași categorii de bunuri care fac obiectul actelor normative speciale de reparație, respectiv Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, sub imperiul cărora partea interesată să nu fi obținut deja o reparație.”

Autoarea excepției consideră că această interpretare nu este compatibilă cu normele fundamentale invocate, nu dă eficiență principiului supremației Constituției, ci dă prioritate legii.

Mai arată că Legea nr. 221/2009 reprezintă materializarea principiului constituțional prevăzut la art. 15 alin. (1), însă interpretarea dată de instanța supremă textului art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 creează o dublă discriminare, fiind astfel încălcat atât art. 15 alin. (1), cât și art. 16 din Constituție.

Discriminarea apare, pe de o parte, între cetățenii ale căror bunuri confiscate sunt mobile, și care nu beneficiază de restituire, și cei ale căror bunuri confiscate sunt imobile, și intră sub incidența art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, astfel cum a fost interpretat prin decizia instanței supreme. Pe de altă

parte, discriminarea apare între cetățenii cărora le-au fost finalizate definitiv cererile de retrocedare a bunurilor mobile confiscate înaintea apariției Deciziei nr. 6 din 15 aprilie 2013 și cei ale căror cereri de retrocedare se află încă pe rolul instanțelor și care urmează a fi respinse în virtutea caracterului obligatoriu al deciziei instanței supreme. Astfel, discriminarea apare între persoane aflate în situații comparabile, respectiv au fost condamnate la închisoare prin hotărâri penale definitive și le-au fost confiscate bunurile în urma condamnării.

Autoarea excepției mai arată că, exceptând de la restituire bunurile mobile, instanța supremă înlătură garanția ocrotirii proprietății și a creanțelor asupra statului.

Având în vedere acest aspect, autoarea excepției mai învederează și faptul că Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013, precum și art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 încalcă principiul neretroactivității legii, aceasta datorită faptului că, devenind obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial, Partea I, decizia se aplică și proceselor în curs de soluționare, având astfel efecte negative asupra securității raporturilor juridice prin nesiguranța pe care o aduce previzibilității unei soluții favorabile litigiului.

Prin interpretarea dată de instanța supremă aceasta a nesocotit prevederile constituționale referitoare la prioritatea reglementărilor internaționale față de cele interne atunci când nu există concordanță între ele.

Se mai susține că instanța supremă a ignorat faptul că regimul juridic al bunurilor imobile este total diferit față de regimul juridic al bunurilor mobile. Astfel, autoarea excepției arată că, în comparație cu legile de reparație menționate, care reprezintă dreptul comun în materie, Legea nr. 221/2009 este o lege specială, fiind singura lege reparatorie în baza căreia se pot restitui și bunurile mobile confiscate prin hotărâri penale de condamnare pe motive politice.

Autoarea excepției mai invocă împrejurarea că Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție este în contradicție cu deciziile Curții Constituționale nr. 796 din 27 septembrie 2012, nr. 1.018 din 29 noiembrie 2012 și nr. 1.031 din 29 noiembrie 2012, prin care instanța de contencios constituțional a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009.

În concluzie, arată că, excluzând de la acordarea despăgubirilor persoanele ale căror bunuri confiscate sunt mobile, instanța supremă, prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013, încalcă dispoziția imperativă înscrisă în art. 2 al Legii nr. 221/2009 care stipulează că toate efectele hotărârilor judecătorești de condamnare cu caracter politic sunt înlăturate de drept. Or, unul din efectele condamnării este tocmai confiscarea bunurilor. În interpretarea realizată în recursul în interesul legii ce a făcut obiectul deciziei menționate, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a ținut cont de ansamblul dispozițiilor legii, ci s-a referit doar la prevederile art. 5 alin. (1) lit. b), motiv care a determinat-o să excludă de la beneficiul măsurii de restituire a bunurilor confiscate persoanele condamnate ale căror bunuri sunt mobile.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Având în vedere competența Parlamentului în plan legislativ, împrejurarea că textul criticat nu prevede *expressis verbis* natura bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare cu caracter politic sau ca efect al măsurii administrative asimilate acestora, respectiv bunuri mobile sau imobile, nu reprezintă un argument pentru constatarea neconstituționalității respectivei norme juridice, în acest sens existând jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 796 din 27 septembrie 2012, nr. 1.018 din 29 noiembrie 2012 și nr. 1.031 din 29 noiembrie 2012.

Referitor la încălcarea, prin decizia de interpretare unitară, a legii pronunțate de instanța supremă, Curtea de Apel București nu sesizează nicio neconcordanță între interpretările date textului legal analizat de cele două autorități, respectiv Curtea Constituțională și Înalta Curte de Casație și Justiție, prin prisma competenței distincte a fiecăreia dintre acestea.

Dezlegarea dată problemei de drept prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, obligatorie pentru instanțe, nu pune în discuție aspectele statuate definitiv și general obligatoriu de către Curtea Constituțională în ceea ce privește caracterul complementar al Legii nr. 221/2009 față de prevederile Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau Legii nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale ale art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 6/2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recursul în interesul legii, și ale art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale.

Arată că Înalta Curte de Casație și Justiție a realizat o interpretare *stricto sensu* a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, dispoziții legale care nu au suferit, astfel, nicio modificare legislativă. Prin această interpretare s-a asigurat o aplicare nediscriminatorie tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei, fără a crea privilegii vreunui beneficiar al acestui act normativ.

Referitor la posibila încălcare a dreptului de proprietate, arată că stabilirea conținutului și a limitelor acestui drept constituie atributul exclusiv al legiuitorului.

Mai susține că art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, care îndrituiesc instanța supremă să unifice diferențele de interpretare și aplicare a textelor de lege de către celelalte instanțe judecătorești, nu aduc atingere dispozițiilor art. 124 și art. 126 alin. (3) din Constituție, ci au rolul de a contribui la asigurarea exigențelor statului de drept.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, înscrisurile depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. b) [și nu art. 5 lit. b) astfel cum se prevede în actul de sesizare] din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 11 iunie 2009, cu modificările și completările ulterioare, și dispozițiile art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, texte de lege care au următorul cuprins:

— Art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009:

„(1) Orice persoană care a suferit condamnări cu caracter politic în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau care

a făcut obiectul unor măsuri administrative cu caracter politic, precum și, după decesul acestei persoane, soțul sau descendenții acesteia până la gradul al II-lea inclusiv pot solicita instanței prevăzute la art. 4 alin. (4), în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, obligarea statului la:

[...]

b) acordarea de despăgubiri reprezentând echivalentul valorii bunurilor confiscate prin hotărâre de condamnare sau ca efect al măsurii administrative, dacă bunurile respective nu i-au fost restituite sau nu a obținut despăgubiri prin echivalent în condițiile Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sau ale Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, cu modificările și completările ulterioare;”;

— Art. 3307 alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865:

„Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3), (4) și (5) referitor la valorile supreme ale statului român, la principiul separației și echilibrului puterilor în stat și la principiul supremației Constituției și obligația respectării legilor, art. 15 alin. (1) privind principiul universalității drepturilor, libertăților și îndatoririlor cetățenilor, art. 16 alin. (1) privind principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 44 alin. (1) teza întâi privind garantarea dreptului de proprietate și a creanțelor asupra statului, art. 124 privind înfăptuirea justiției, art. 126 alin. (3) care conferă Înaltei Curți de Casație și Justiție atribuția asigurării interpretării și aplicării unitare a legii de către celelalte instanțe judecătorești și art. 148 alin. (2) privind prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.

Din examinarea excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta se referă și la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție privind principiul neretroactivității legii, art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil, art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 privind protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenție, precum și art. 1 privind egalitatea și art. 2 privind universalitatea drepturilor din Declarația Universală a Drepturilor Omului. De asemenea, este invocată și încălcarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, precum și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 29 septembrie 2012, pronunțată în Cauza *Arhiepiscopia Romano-Catolică de Alba-Iulia împotriva României*.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională constată următoarele:

1. Dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 au mai format obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 796 din 27 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 11 decembrie 2012, respingând excepția Curtea a reținut că, deși textul art. 5 alin. (1) lit. b) din lege nu prevede *expressis verbis* natura acestora, respectiv bunuri mobile sau imobile, aceasta nu reprezintă un argument suficient de puternic care să atragă neconstituționalitatea, din moment ce, în virtutea atribuțiilor sale constituționale și legale, Înalta Curte de Casație și Justiție are competența exclusivă de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legislației care, la nivelul instanțelor de judecată, cunoaște modalități diferite de interpretare și aplicare.

Aceeași soluție a fost menținută și în deciziile ulterioare pronunțate în aceeași materie (a se vedea, de pildă, Decizia nr. 1.018 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2013, sau Decizia nr. 1 din 17 ianuarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 15 februarie 2013).

În interpretarea și aplicarea acestor dispoziții, instanța supremă a stabilit că pot fi acordate despăgubiri materiale numai pentru aceleași categorii de bunuri care fac obiectul actelor normative speciale de reparație sub imperiul cărora partea interesată să nu fi obținut deja o reparație. Utilizând metodele de interpretare logică, gramaticală și sistematică a dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, instanța supremă a demonstrat că despăgubirile materiale se pot acorda numai pentru bunurile imobile preluate abuziv, astfel cum acestea sunt definite în art. 6 coroborat cu art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 10/2001.

2. Prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013 privind examinarea recursului în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, cu modificările și completările ulterioare, cu referire la bunurile confiscate prin hotărâri de condamnare sau ca efect al măsurilor administrative cu caracter politic, ce pot fi restituite prin echivalent, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 29 aprilie 2013, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii și, în consecință, a decis următoarele:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că pot fi acordate despăgubiri materiale numai pentru aceleași categorii de bunuri care fac obiectul actelor normative speciale de reparație, respectiv Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare, sub imperiul cărora partea interesată să nu fi obținut deja o reparație.”

3. Curtea s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 în interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 6 din 15 aprilie 2013, din perspectiva unor critici asemănătoare, prin Decizia nr. 534 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 17 februarie 2014, și deciziile nr. 556 din 17 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 28 februarie 2014, și nr. 73 din 11 februarie 2014, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii.

Cu acele prilejuri, Curtea a analizat dacă limitarea prin decizia instanței supreme a categoriei bunurilor în privința cărora persoanele îndreptățite pot cere și obține despăgubiri prin echivalent, numai cu privire la bunurile imobile, în condițiile sintagmei utilizate de legiuitor „bunuri confiscate” — fără distincție —, corespunde sau nu coordonatelor constituționale și convenționale invocate, precum și voinței legiuitorului.

Astfel, având în vedere expunerea de motive ce a însoțit proiectul de lege ce a devenit Legea nr. 221/2009, Curtea a observat că legea a avut ca premisă constatarea dificultăților de punere în aplicare a unor acte normative cu caracter reparator, scopul său fiind acela de reglementare a unei proceduri speciale care să urgenteze atingerea obiectivelor urmărite prin acele acte normative, să le imprime eficiență sporită.

Așadar, în considerarea suferințelor la care au fost supuși condamnații politici și a curajului lor de a se opune regimului comunist, legiuitorul a urmărit reglementarea unor măsuri reparatorii, mai eficiente, complementare, având în principal caracter moral, care vizează demnitatea persoanelor în cauză și recunoașterea meritelor lor deosebite. Subsecvent, dar tot în scopul recunoașterii meritelor și a compensării cu caracter simbolic pentru nedreptățile suferite, legiuitorul a prevăzut și

acordarea de despăgubiri, în primul rând pentru prejudicii morale, apoi pentru cele materiale.

Mai mult, în aceeași expunere de motive a legii criticate, la care s-a făcut mai sus referire, în cadrul secțiunii 4 intitulată „Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul în curs, cât și pe termen lung (5 ani)”, la pct. 6 denumit „Calcul detaliate privind fundamentarea modificărilor veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare”, se arată că „proiectul de lege nu prevede acordarea de drepturi noi, ci doar reafirmă, în vederea asigurării unui cadru normativ coerent, posibilitatea obținerii unor astfel de despăgubiri care puteau fi oricum solicitate în virtutea dreptului de acces la justiție garantat de Codul civil, de Constituția României și de art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului.”

Astfel, Curtea a apreciat că cele expuse converg spre concluzia că textul legal criticat are în vedere exclusiv bunurile imobile.

Curtea a constatat, în urma analizării legislației generale și speciale cu caracter reparatoriu, că acestea se raportează la bunuri imobile, preluate prin diverse metode abuzive. Când legiuitorul a dorit să extindă sfera bunurilor supuse regimului restituirii și la alte bunuri, acest lucru s-a făcut expres și explicit. Curtea a mai arătat că în unele cazuri, expres determinate, bunurile mobile au constituit și acestea obiectul unor legi de reparație, legiuitorul precizând natura, elementele de identificare sau, după caz, enumerând în mod expres și limitativ acele bunuri supuse revendicării.

În consecință, Curtea Constituțională a constatat că o asemenea reglementare care limitează sfera bunurilor supuse restituirii numai la cele imobile, nu este contrară art. 44 din Constituție și nici art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

4. Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra instituției recursului în interesul legii s-a mai pronunțat, statuând, prin Decizia nr. 1.064 din 11 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 1 februarie 2013, că interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțeleșului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. „Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *C.R. împotriva Regatului Unit*, paragraful 34 — în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...].”

Având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 126 alin. (3) din Constituție, legiuitorul a instituit obligativitatea interpretării date de aceasta în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege. Instituirea caracterului obligatoriu al dezlegărilor date problemelor de drept judecate pe calea recursului în interesul legii nu face decât să dea eficiență rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, contribuind la consolidarea statului de drept.

Curtea a reținut în acest sens că divergențele profunde de jurisprudență sunt susceptibile a crea un climat general de incertitudine și insecuritate juridică, aspect subliniat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Astfel, de exemplu, în Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza *Păduraru împotriva României*, paragraful 98, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, constatând că „divergențele de jurisprudență constituie, prin natura lor, consecința inerentă oricărui sistem judiciar ce se sprijină pe un ansamblu de instanțe

de fond cu autoritate asupra circumscripției lor teritoriale”, a considerat că, în lipsa unui mecanism care să asigure coerența practicii jurisdicțiilor naționale, asemenea divergențe profunde de jurisprudență, care persistă în timp și cu privire la un domeniu care prezintă un mare interes social, sunt de natură să genereze o incertitudine permanentă și să determine scăderea încrederii publicului în sistemul judiciar, care este una dintre componentele fundamentale ale statului de drept. În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai arătat că „rolul unei jurisdicții supreme era tocmai cel de a reglementa contradicțiile de jurisprudență” (Hotărârea din 28 octombrie 1999, pronunțată în Cauza *Zielinski și Pradal & Gonzalez ș.a. împotriva Franței*, paragraful 59).

Așa fiind, dispozițiile legale criticate din Codul de procedură civilă din 1865, care îndrituiesc Înalta Curte de Casație și Justiție să unifice diferențele de interpretare și aplicare a aceluiași text de lege de către celelalte instanțe judecătorești naționale, nu aduc atingere normelor constituționale, ci, dimpotrivă, contribuie, pentru motivele mai sus arătate, la asigurarea exigențelor statului de drept.

Mai mult, în considerarea art. 126 alin. (3) din Constituție, competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura aplicarea corectă și unitară a legilor de către toate instanțele este conferită de art. 18 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, și de art. 330⁷ din Codul de procedură civilă din 1865. De altfel, potrivit art. 5 lit. L din Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 11 aprilie 2013, precum și potrivit art. 330⁷ alin. (4) din Codul de procedură civilă din 1865, deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca urmare a soluționării recursurilor în interesul legii, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Având ca obiect promovarea unei corecte interpretări a normei juridice în vigoare, iar nu elaborarea de noi norme, nu se poate considera că deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în asemenea recursuri ar reprezenta o atribuție care vizează domeniul legiferării.

5. În ceea ce privește încălcarea principiului constituțional al neretroactivității legii de către „blocul de legalitate” format din Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013 pronunțată în soluționarea recursului în interesul legii cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009, și art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865, Curtea reține că instituția recursului în interesul legii conferă judecătorilor instanței supreme dreptul de a da o anumită interpretare, unificând astfel diferențele de interpretare și de aplicare a aceluiași text de lege de către instanțele inferioare. Asemenea soluții interpretative care nu privesc anumite persoane și nici nu au efect asupra soluțiilor anterior pronunțate, care au dobândit autoritatea lucrului judecat, sunt invocate în doctrină ca „precedente judiciare”, fiind considerate „izvoare secundare de drept” sau „izvoare interpretative”. În acest sens este și Decizia Curții Constituționale nr. 1.014 din 8 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 29 noiembrie 2007.

6. În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 16 din Constituție, Curtea constată că, prin interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, dispoziția legală criticată nu a suferit o modificare de natură legislativă, ci s-a asigurat o aplicare nediscriminatorie tuturor persoanelor prevăzute de ipoteza normei, fără a crea privilegiu vreunui beneficiar al acestui act normativ.

Asigurarea caracterului unitar al practicii judiciare este impusă și de principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, deci inclusiv a autorităților

judecătorești, deoarece acest principiu ar fi grav afectat dacă în aplicarea uneia și a aceleiași legi soluțiile instanțelor judecătorești ar fi diferite și chiar contradictorii, astfel cum a reținut Curtea Constituțională prin Decizia nr. 528 din 2 decembrie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 26 februarie 1998.

7. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adela Tătuț (fostă Voicu) în Dosarul nr. 58.496/3/2011 (număr în format vechi 723/2013) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, și constată că dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 6 din 15 aprilie 2013, și ale art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 101

din 27 februarie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, excepție ridicată de orașul Pecica, reprezentat prin primar, în Dosarul

nr. 6.517/108/2010* al Curții de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 771D/2013.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, autorul excepției a depus note scrise, iar Societatea Comercială „Fildan Consulting” — S.R.L. a depus o cerere de intervenție în cauză, prin care solicită admiterea excepției, precum și un set de înscrisuri.

Președintele dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public asupra cererii formulate.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de intervenție, arătând că aceasta este aplicabilă doar în procesul civil, iar nu și în fața jurisdicției constituționale.

Curtea, deliberând, respinge, ca inadmisibilă, cererea de intervenție formulată, întrucât dispozițiile din Codul de procedură civilă referitoare la cererile de intervenție sunt aplicabile doar în

8. Distinct de cele arătate, Curtea constată că invocarea Deciziei nr. 206 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 13 iunie 2013 nu este relevantă în cazul de față, întrucât aceasta vizează ipoteza în care Înalta Curte de Casație și Justiție a ignorat cu desăvârșire o decizie anterioară a Curții Constituționale, adică situația exact inversă celei din dosarul analizat.

Celelalte aspecte invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate reprezintă probleme de interpretare și aplicare a legii, ce sunt de competența instanțelor de judecată.

ceea ce privește procesul civil, nu și în fața Curții Constituționale, care își exercită atribuțiile potrivit unei proceduri jurisdicționale autonome.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale privind exercitarea profesiei de consilier juridic au mai format obiectul controlului de constituționalitate și sunt criticate din perspectiva recursului în interesul legii soluționat de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. XXII din 12 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 20 noiembrie 2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 6.517/108/2010*, **Curtea de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic.**

Excepția a fost ridicată de orașul Pecica, reprezentat prin primar, într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului declarat împotriva Sentinței civile nr. 863 din 28 februarie 2013 pronunțate de Tribunalul Arad.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat încalcă dreptul la muncă și la exercitarea în mod liber a profesiei de consilier juridic, prin interdicția impusă consilierilor juridici de a-și desfășura activitatea în cadrul unei societăți de consultanță care are ca obiect unic de activitate „activități juridice” și care a fost constituită în condițiile legii.

Prevederile legale criticate contravin și libertății economice, întrucât comercializarea serviciilor juridice este prevăzută și în legislația europeană, și sunt și discriminatorii, prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat că diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă.

De asemenea, deși nu există cazul restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, consilierii juridici nu-și pot exercita profesia de consilier juridic, adică nu pot reprezenta în fața instanțelor judecătorești statul, autoritățile publice centrale și locale, instituțiile publice și de interes public, alte persoane juridice de drept public, precum și persoane juridice de drept privat, în temeiul unui contract de prestări servicii juridice.

Curtea de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată, întrucât dispozițiile legale criticate nu vizează restrângerea unor drepturi și nu instituie niciun fel de discriminări între cei ce doresc să exercite profesia de consilier juridic, ci doar stabilesc cadrul pentru exercitarea unei astfel de profesii. În realitate, nemulțumirea autorului excepției privește opțiunea legiuitorului de a nu reglementa profesia de consilier juridic ca o profesie liberală ori ca o activitate comercială, ci ca o profesie ce se poate desfășura numai în baza unui raport de muncă ori a unui raport de serviciu.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, întrucât libertatea alegerii profesiei, a meseriei și a locului de muncă nu este incompatibilă cu stabilirea condițiilor în care poate fi exercitată o profesie, pentru ca

aceasta să corespundă naturii și finalității sale. Stabilirea prin lege a unor condiții pentru exercitarea profesiei de consilier juridic reprezintă aplicarea dispozițiilor art. 41 din Constituție la o categorie profesională distinctă, aceea a consilierilor juridici, categorie în care intră toate persoanele care au optat pentru această profesie și care îndeplinesc condițiile legii privitoare la exercitarea profesiei de consilier juridic.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 867 din 5 decembrie 2003, potrivit căreia „*Consilierul juridic poate să fie numit în funcție sau angajat în muncă, în condițiile legii.*”

Autorul excepției susține că textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 2 alin. (1) referitor la suveranitate, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 24 care consacră dreptul la apărare, art. 41 alin. (1) privind munca și protecția socială a muncii, art. 45 referitor la libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 148 referitor la integrarea în Uniunea Europeană.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității art. 2 din Legea nr. 514/2003 prin Decizia nr. 167 din 26 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 17 martie 2008, și Decizia nr. 221 din 9 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 270 din 26 aprilie 2010.

Astfel, prin Decizia nr. 167 din 26 februarie 2008, Curtea Constituțională a statuat că „nu se poate reține nici contrarietatea dintre textele din Constituție menționate [art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (1) și art. 16 alin. (2)] și art. 2 teza întâi și art. 3 alin. (1) din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, întrucât ele stabilesc posibilitatea numirii în funcție a consilierului juridic, în condițiile legii, care are statutul funcționarului, potrivit funcției și categoriei acestuia”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat-o, își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de cele arătate, în ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile legale criticate ar contraveni principiului nediscriminării și egalității în drepturi, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, întrucât în jurisprudența sa a statuat că nu constituie o discriminare care să afecteze constituționalitatea textelor respective faptul că, prin aplicarea unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate ca atare prin prisma propriilor lor interese subiective. În acest sens, a se vedea Decizia nr. 44 din 24 aprilie

1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 decembrie 1996.

Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor constituționale ale art. 41, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, întrucât libertatea alegerii profesiei, a meseriei și a locului de muncă nu înseamnă că orice persoană, oricând și în orice condiții, poate exercita profesia sau meseria pe care o dorește. În acest sens, sunt, de exemplu, Decizia nr. 233 din 25 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 5 iulie 2004, și Decizia nr. 379 din 30 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 25 octombrie 2004, prin care Curtea a constatat că dreptul la muncă, dreptul la libera alegere a profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă și dreptul la protecție socială, consacrate de art. 41 din Constituție, în concordanță cu reglementările din instrumentele juridice internaționale, sunt drepturi fundamentale și generale. Curtea a reținut că acestea nu sunt însă drepturi absolute, ci presupun îndeplinirea cerințelor impuse de lege cu privire la exercitarea respectivei profesii, meserii sau ocupații. Concluzia este valabilă și în ce privește prezenta excepție de neconstituționalitate, textul de lege criticat având rolul de a stabili posibilitatea numirii în funcție sau a angajării în muncă a consilierului juridic, în condițiile legii.

De asemenea, Curtea nu poate reține nici pretinsa încălcare a art. 45 din Legea fundamentală, textul de lege criticat nefiind de natură să împiedice sau să limiteze libera inițiativă, care se poate exercita nestânjenit, în interiorul profesiei de consilier juridic, prin prestarea activității în acele modalități prevăzute de lege, în măsura în care acesta îndeplinește exigențele impuse de exercitarea profesiei în limitele stabilite de legea de organizare. Libera inițiativă garantată de art. 45 din Constituție trebuie înțeleasă ca permițând desfășurarea diverselor activități profesionale în condițiile respectării tuturor exigențelor instituite prin legile care organizează exercițiul acestora.

De asemenea, Curtea constată că, în ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 53, normele legale criticate nu aduc atingere vreunui drept sau vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu se pune problema analizării îndeplinirii condițiilor în care textul constituțional amintit permite restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor constituționale ale art. 148, Curtea a stabilit că nu este de competența sa „să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene prin prisma art. 148 din Constituție. O atare competență, și anume aceea de a stabili dacă există o contrarietate între legea națională și

Tratat, aparține instanței de judecată, care, pentru a ajunge la o concluzie corectă și legală, din oficiu sau la cererea părții, poate formula o întrebare preliminară în sensul art. 267 din Tratat la Curtea de Justiție a Uniunii Europene. În situația în care Curtea Constituțională s-ar considera competentă să se pronunțe asupra conformității legislației naționale cu cea europeană s-ar ajunge la un posibil conflict de jurisdicții între cele două instanțe, ceea ce, la acest nivel, este inadmisibil” (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.249 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, Decizia nr. 137 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010 și Decizia nr. 1.596 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 18 ianuarie 2010).

Pe de altă parte, Curtea constată că Legea nr. 514/2003 nu conține nicio normă care să îngăduie organizarea și asocierea consilierilor juridici în societăți comerciale, singura formă de asociere permisă fiind aceea prevăzută de art. 5 potrivit căruia consilierii juridici pot constitui asociații profesionale în scopul apărării și promovării intereselor profesionale.

De altfel, prin Decizia nr. XXII din 12 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 20 noiembrie 2006, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 46 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în cazul cererilor de autorizare a constituirii și de înmatriculare a societăților comerciale de consultanță, asistență și reprezentare juridică și a stabilit că aceste cereri sunt inadmisibile.

Se constată, așadar, că dezlegarea în drept dată de susmenționata decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție vizează chiar problematica desfășurării activității consilierilor juridici în cadrul unei societăți de consultanță care are ca obiect unic de activitate „activități juridice”.

Prin urmare, profesia de consilier juridic, nefiind o profesie liberală asemenea celei de avocat, nu poate fi exercitată decât în limitele cadrului legal al raportului de serviciu (în condițiile prevăzute de Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici) sau al raportului juridic de muncă (în urma încheierii unui contract individual de muncă în conformitate cu prevederile Codului muncii).

Referitor la invocarea, în sprijinul criticii de neconstituționalitate, a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea fundamentală, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de orașul Pecica, reprezentat prin primar, în Dosarul nr. 6.517/108/2010* al Curții de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 2 din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 27 februarie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 116

din 6 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (5) lit. c) și art. 137 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (5) lit. c) și art. 137 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agrafood” — S.R.L. din Otopeni și Societatea Comercială „Gim Co” — S.R.L. din comuna Brădești, județul Dolj, în Dosarul nr. 3.758/115/2011/a2 al Curții de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 757D/2013.

La apelul nominal se prezintă, pentru autoarea excepției de neconstituționalitate Societatea Comercială „Agrafood” — S.R.L. din Otopeni, avocat Crăciun Dimitrie, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, iar pentru partea Societatea Națională de Radiocomunicații — S.A. din București, consilierul juridic Mariana Armeanca, cu delegație depusă la dosar. Se constată lipsa celorlalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului prezent, care susține admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată și solicită constatarea neconstituționalității prevederilor criticate. De asemenea, face o scurtă incursiune în procedura insolvenței, arătând că în legislația anterioară existau anumite condiții care nu exonerau debitorul de diferența dintre valoarea obligațiilor pe care le avea înainte de confirmarea planului de reorganizare și cea prevăzută în planul de reorganizare. În continuare susține că prevederile criticate nu îndeplinesc exigențele constituționale și creează premisele unei discriminări între creditorii care își realizează integral creanța și cei care sunt excluși de la această posibilitate, conducând totodată la încălcarea dreptului de proprietate.

Reprezentanta Societății Naționale de Radiocomunicații — S.A. din București pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, spre exemplu Decizia nr. 1.380 din 16 decembrie 2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.758/115/2011/a2, **Curtea de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu**

excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 95 alin. (5) lit. c) și art. 137 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agrafood” — S.R.L. din Otopeni și Societatea Comercială „Gim Co” — S.R.L. din comuna Brădești, județul Dolj, într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarele acesteia susțin, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale, întrucât, prin modul în care este întocmit și aprobat planul de reorganizare, nu își pot încasa întreaga creanță, deoarece debitoarea este descărcată de diferența dintre valoarea obligațiilor pe care le avea înainte de confirmarea planului de reorganizare și cea prevăzută în acest plan, chiar dacă reorganizarea se va finaliza cu succes, iar debitoarea ar putea dispune în viitor de sumele necesare plății tuturor datoriilor. Astfel, prin acțiunea textului legal criticat se instituie o priveră de proprietate în mod discriminatoriu a „unui creditor chirografar față de alți creditori chirografari”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că litigiul nu poartă nici asupra unui drept de proprietate și nici asupra unei creanțe asupra statului, fiind vorba de drepturi de creanță invocate de părți și care, în ipoteza aprobării/confirmării planului de reorganizare propus pentru debitoare, nu ar mai ajunge să fie satisfăcute. Or, câtă vreme Constituția nu garantează satisfacerea efectivă a oricărei creanțe, indiferent de debitor, se constată că dispozițiile legale criticate nu contravin principiilor constituționale enunțate. De altfel, posibilitatea adoptării unui plan de reorganizare prin care anumite creanțe să nu mai fie satisfăcute este permisă numai în cazurile în care printr-o evaluare a patrimoniului debitorului ajuns în stare de insolvență se poate concluziona că acele creanțe, datorită rangului lor și a ordinii de preferință, oricum nu ar fi satisfăcute nici prin procedura lichidării judiciare.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 95 alin. (5) lit. c) și art. 137 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul cuprins:

— Art. 95 alin. (5) lit. c): „(5) *Planul de reorganizare va menționa: [...]*

c) dacă și în ce măsură debitorul, membrii grupului de interes economic, asociații din societățile în nume colectiv și asociații comanditați din societățile în comandită vor fi descărcați de răspundere;”;

— Art. 137 alin. (2): „(2) *La data confirmării unui plan de reorganizare, debitorul este descărcat de diferența dintre valoarea obligațiilor pe care le avea înainte de confirmarea planului și cea prevăzută în plan.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2), potrivit cărora dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate, în condițiile legii, iar proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal, indiferent de titular.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. Autoarele prezentei excepții de neconstituționalitate sunt nemulțumite de modul în care se întocmește și se aprobă planul de reorganizare, respectiv de prevederile legale care dau posibilitatea ca în planul de reorganizare să fie specificat dacă și în ce măsură debitorul, membrii grupului de interes economic, asociații din societățile în nume colectiv și asociații comanditați din societățile în comandită vor fi descărcați de răspundere, întrucât această măsură duce la imposibilitatea recuperării integrale a creanței, ca urmare a faptului că, la data confirmării unui plan de reorganizare, debitorul este descărcat de diferența dintre valoarea obligațiilor pe care le avea înainte de confirmarea planului și cea prevăzută în plan și, astfel, nu își vor putea recupera întreaga creanță. Totodată, în opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile art. 95 alin. (5) lit. c) și art. 137 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței conduc la o privare de proprietate în mod discriminatoriu în cadrul aceleiași categorii de creditori.

2. Din economia Legii nr. 85/2006, Curtea observă că prevederile art. 95 din Legea nr. 85/2006 stabilesc, în principal, conținutul planului de reorganizare, respectiv:

— va indica perspectivele de redresare în raport cu posibilitățile și specificul activității debitorului, cu mijloacele financiare disponibile și cu cererea pieței față de oferta debitorului și va cuprinde măsuri concordante cu ordinea publică, inclusiv în ceea ce privește modalitatea de selecție, desemnare și înlocuire a administratorilor și a directorilor;

— va cuprinde în mod obligatoriu programul de plată a creanțelor;

— va menționa: a) categoriile de creanțe care nu sunt defavorizate, în sensul legii; b) tratamentul categoriilor de creanțe defavorizate; c) dacă și în ce măsură debitorul, membrii grupului de interes economic, asociații din societățile în nume colectiv și asociații comanditați din societățile în comandită vor fi descărcați de răspundere; d) ce despăgubiri urmează a fi oferite titularilor tuturor categoriilor de creanțe, în comparație cu valoarea estimativă ce ar putea fi primită prin distribuire în caz de faliment; valoarea estimativă se va calcula la data propunerii planului.

Totodată, potrivit art. 137 alin. (2), debitorul este descărcat de diferența dintre valoarea obligațiilor pe care le avea înainte de confirmarea planului și cea prevăzută în plan la data confirmării unui plan de reorganizare.

3. Raportat strict la criticile formulate în prezenta cauză, Curtea reține că acestea sunt neîntemeiate. Pe de o parte, prevederile art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție garantează dreptul de proprietate și creanțele asupra statului, proprietatea privată fiind garantată în mod egal, iar conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite prin lege. În cazul de față, autoarele excepției de neconstituționalitate nu dețin nicio creanță asupra statului, creanța acestora derivând din raporturile comerciale încheiate cu debitoarea.

Pe de altă parte, prevederile criticate fac parte din măsurile privind procedura insolvenței, respectiv întocmirea, aprobarea și confirmarea planului de reorganizare judiciară, procedură ce se aplică debitorului, persoană juridică, în vederea achitării datorilor, conform programului de plată a creanțelor, precum și redresării debitorului.

Or, adoptarea unui plan de reorganizare prin care anumite creanțe să nu mai fie satisfăcute este prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/2006 în cazurile în care, astfel cum reiese dintr-o evaluare a patrimoniului debitorului ajuns în stare de insolvență, se constată că acele creanțe oricum nu ar fi satisfăcute nici prin procedura lichidării judiciare, ca urmare a rangului și a ordinii de preferință.

De altfel, planul de reorganizare este adoptat de adunarea creditorilor, iar fiecare creanță beneficiază de un drept de vot, pe care titularul acesteia îl exercită în categoria de creanțe din care face parte creanța respectivă [art. 100 alin. (2) din Legea nr. 85/2006]. Ca atare, un plan este socotit acceptat de o categorie de creanțe dacă în categoria respectivă planul este acceptat de o majoritate absolută din valoarea creanțelor din acea categorie [art. 100 alin. (4) din Legea nr. 85/2006]. Potrivit art. 100 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, următoarele creanțe constituie categorii distincte de creanțe, care votează separat: creanțe garantate, creanțe salariale, creanțe bugetare, creanțe chirografare stabilite conform art. 96 alin. (1) și celelalte creanțe chirografare.

Astfel, în vederea administrării eficiente a procedurii reorganizării judiciare, planul poate desemna o categorie separată de creanțe, compusă numai din creanțe chirografare, care aparțin furnizorilor fără de care activitatea debitorului nu se poate desfășura și care nu pot fi înlocuiți [art. 96 alin. (1) din Legea nr. 85/2006].

4. În acest context, Curtea constată că este neîntemeiată susținerea autoarei excepției de neconstituționalitate referitoare la o privare a proprietății în mod discriminatoriu în cadrul aceleiași categorii de creditori, întrucât reglementarea unui tratament diferit pentru o categorie de creanțe chirografare stabilită în mod obiectiv, în vederea administrării eficiente a procedurii reorganizării judiciare, în concordanță cu interesele asociaților/acționarilor, dar și cu cele ale creditorilor, este determinată de situația juridică diferită în care se află aceasta. Potrivit alin. (2) al art. 96 din Legea nr. 85/2006, planul va stabili același tratament pentru fiecare creanță din cadrul unei categorii distincte, ceea ce este în deplină concordanță cu jurisprudența Curții Constituționale referitoare la principiul egalității, jurisprudență potrivit căreia principiul egalității în fața legii nu exclude instituirea unui tratament diferit pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, sunt diferite.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Agrafood” — S.R.L. din Otopeni și Societatea Comercială „Gim Co” — S.R.L. din comuna Brădești, județul Dolj, în Dosarul nr. 3.758/115/2011/a2 al Curții de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă și constată că dispozițiile art. 95 alin. (5) lit. c) și art. 137 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 6 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 121

din 6 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate

a prevederilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012

privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013,

prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Marin Plavie, Mihai Adolf, Vasile Bica, Gheorghe Bumbănac, Petre Honciu, Aurelia Nițu, Corneliu Chira, Nicolae Stoica, Ion Rusu, Nicolae Rusu, Gheorghe Mihalache, Ana Maria Eftenie, Vasile Axinia, Aleksandru Matei, Gheorghe Tudor, Iliuță Nițescu, Ion Pirneci, Crinu Stoica, Ion Radu, Ion Chirescu, Virgiliu Ștefan, Ana (Nedelcu) Andrei, Elena Joițoiu, Vasile Ciobanu, Mircea Dinu, Viorica Catinca, Emilian Oprea, Constantin Lăzărescu, Augustin Chișcă, Gheorghe Stan, Ilie Avram, Octavian Mănescu și Ion Ciocănel în Dosarul

nr. 4.482/120/2013 al Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 902D/2013.

La apelul nominal se prezintă domnul Nicolae Stoica, unul dintre autorii excepției. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosar, autorii excepției, prin avocat, au depus concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției și judecarea cauzei în lipsă.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 903D/2013, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Ioan Chița, Ion Florin Toboșaru, Marian Apostol, Ștefan Cosma, Ion Joița, Ion Mateescu, Ion Țecu, Octavian Sorin Barbu, Iulian Stoica, Ion Mareș, Corneliu Sorescu și Daniel Ivan în Dosarul nr. 4.513/120/2013 al Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosar, autorii excepției, prin avocat, au depus concluzii scrise prin care solicită admiterea excepției și judecarea cauzei în lipsă.

Având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 902D/2013 și nr. 903D/2013.

Autorul excepției prezent și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 903D/2013 la Dosarul nr. 902D/2013, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea excepției astfel cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției, întrucât criticile de neconstituționalitate nu pot fi permise. În acest sens invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 17 decembrie 2013, pronunțate în dosarele nr. 4.482/120/2013 și nr. 4.513/120/2013, **Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.**

Excepția a fost ridicată de Marin Plavie, Mihai Adolf, Vasile Bica, Gheorghe Bumbănac, Petre Honciu, Aurelia Nițu, Corneliu Chira, Nicolae Stoica, Ion Rusu, Nicolae Rusu, Gheorghe Mihalache, Ana Maria Eftenie, Vasile Axinia, Alecsandru Matei, Gheorghe Tudor, Iliuță Nițescu, Ion Pirneci, Crinu Stoica, Ion Radu, Ion Chirescu, Virgiliu Ștefan, Ana (Nedelcu) Andrei, Elena Joițoiu, Vasile Ciobanu, Mircea Dinu, Viorica Catinca, Emilian Oprea, Constantin Lăzărescu, Augustin Chișcă, Gheorghe Stan, Ilie Avram, Octavian Mănescu și Ion Ciocănel, precum și Ioan Chița, Ion Florin Toboșaru, Marian Apostol, Ștefan Cosma, Ion Joița, Ion Mateescu, Ion Țecu, Octavian Sorin Barbu, Iulian Stoica, Ion Mareș, Corneliu Sorescu și Daniel Ivan în cauze având ca obiect asigurări sociale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 115 alin. (1) din Legea fundamentală, întrucât Guvernul nu era abilitat să emită ordonanțe de urgență la data de 12 decembrie 2012, dată la care Parlamentul se afla în sesiune parlamentară.

Potrivit art. 84 alin. (1) din Regulamentul Camerei Deputaților, Parlamentul își desfășoară activitatea în două sesiuni ordinare pe an, prima sesiune începând cu luna februarie și neputând depăși sfârșitul lunii iunie, iar cea de a doua sesiune începe în luna septembrie și nu poate depăși sfârșitul lunii decembrie. Astfel, sesiunea ordinară a Parlamentului, în anul 2012, s-a încheiat la 19 decembrie 2012, iar activitatea comisiilor parlamentare s-a încheiat la 29 decembrie 2012, neexistând, în perioada alegerilor, vreo derogare de la prevederile Regulamentului Camerei Deputaților. Prin urmare, Parlamentul se afla în sesiune ordinară când Guvernul a emis Ordonanța de urgență nr. 84/2012, încălcându-se astfel dispozițiile art. 1 din Legea nr. 127/2012 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și ale art. 115 alin. (1) din Constituția României.

De asemenea, se susține că proiectul ordonanței nu a fost supus dezbaterii publice și nu a existat o stare de urgență, în sensul art. 1 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1999 privind regimul stării de asediu și regimul stării de urgență, care să justifice emiterea ordonanței.

Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederea legală criticată nu contravine dispozițiilor art. 115 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „*Parlamentul poate adopta*

o lege specială de abilitare a Guvernului pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice”, câtă vreme în preambulul actului normativ s-a precizat că ordonanța de urgență este dată în temeiul art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală și este motivată pe anumite împrejurări ce constituie situații de urgență, extraordinare, legate de execuția bugetară pe anul 2013.

Totodată, tribunalul apreciază că celelalte argumente invocate de autorii excepției se referă la nelegalitatea ordonanței, aceste critici putând fi examinate doar pe calea contenciosului administrativ.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 sunt constituționale, întrucât la data adoptării ordonanței de urgență a existat, pe de o parte, o situație extraordinară, iar, pe de altă parte, măsurile în cauză nu sufereau amânare, în lipsa unui alt instrument legislativ ce ar fi putut fi folosit în scopul evitării consecințelor negative sus-menționate.

De asemenea, apreciază că, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale cu privire la art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală, precum și motivele invocate de Guvern, exista o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă, care a stat la baza adoptării ordonanței de urgență criticate, îndeplinind astfel exigențele urgenței prevăzute de Constituție.

Legiuitorul este liber să aleagă, în funcție de politica statului, de resursele financiare, de prioritatea obiectivelor urmărite și de necesitatea îndeplinirii și a altor obligații ale statului, care sunt măsurile menite să asigure echilibrul financiar al statului și protejarea intereselor naționale în activitatea financiară, în acord cu prevederile art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile autorului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 decembrie 2012.

Prevederile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 au următorul cuprins: „*Prevederile art. 15, 18, 19 și 20 ale art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, se aplică în mod corespunzător și în anul 2013.*”

Dispozițiile legale la care fac trimitere normele criticate, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, precum și pentru instituirea altor măsuri

financiare în domeniul bugetar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 283/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 14 decembrie 2011, prevăd că:

Art. II:

— Art. 15: „(1) În anul 2012, instituțiile și autoritățile publice centrale și locale, astfel cum sunt definite prin Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, cu excepția instituțiilor finanțate integral din venituri proprii, nu acordă tichete de masă personalului din cadrul acestora.

(2) În bugetele pe anul 2012 ale instituțiilor publice centrale și locale, astfel cum sunt definite prin Legea nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, nu se prevăd sume pentru acordarea de tichete-cadou și tichete de vacanță personalului din cadrul acestora.”;

— Art. 18: „În anul 2012, indemnizațiile prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se acordă.”;

— Art. 19: „În anul 2012 se acordă reduceri de tarife sau, după caz, gratuități, numai în limita a 3 călătorii dus-întors sau 6 călătorii simple, la facilitățile de transport prevăzute de următoarele acte normative:

a) art. 1, art. 2 alin. (1), (2) și (4), art. 3 alin. (1) și (2), art. 4 alin. (1), (2) și (3), art. 5, art. 8 alin. (1), (2) și (3), art. 9 alin. (1), art. 11 alin. (1) și art. 12 din Ordonanța Guvernului nr. 112/1999 privind călătoriile gratuite în interes de serviciu și în interes personal pe căile ferate române, republicată, cu modificările ulterioare;

b) art. 5 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare;

c) art. 80 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 20: „(1) Prevederile art. 21, 22 și 24 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009 cu privire la rectificarea bugetară pe anul 2009 și reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, aprobată prin Legea nr. 227/2009, cu modificările și completările ulterioare, se aplică până la data de 31 decembrie 2012.

(2) În anul 2012, Guvernul poate aproba prin hotărâre ocuparea posturilor vacante din anumite domenii de activitate sau pentru anumite categorii de personal, prin excepție de la prevederile art. 22 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2009, aprobată prin Legea nr. 227/2009, cu modificările și completările ulterioare, cu condiția încadrării în cheltuielile de personal aprobate.”

Din examinarea notelor scrise, Curtea constată că autorii excepției de neconstituționalitate se referă în mod special la dispozițiile art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2010 referitoare la suspendarea acordării indemnizațiilor prevăzute la art. 4 alin. (4) din Legea recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 20 iulie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4 alin. (4) din Legea nr. 341/2004 are următoarea redactare: „De o indemnizație lunară reparatorie, calculată prin aplicarea coeficientului de 1,10 la salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat, aferent anului pentru care se face plata, beneficiază și persoanele care au obținut titlurile prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. b) pct. 3, numai dacă au un venit mai mic decât salariul mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat și aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat. De aceleași drepturi și în aceleași condiții beneficiază copiii eroilor-martiri, indiferent de vârstă, dacă nu sunt încadrați în nicio formă de învățământ ori nu realizează venituri din motive neimputabile lor.”

În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (1) privind delegarea legislativă.

Examinând excepția de neconstituționalitate invocată în prezenta cauză, Curtea observă că prevederile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici similare. Spre exemplu, Decizia nr. 554 din 17 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 7 februarie 2014, și Decizia nr. 42 din 22 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 25 martie 2014, prin care Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate.

Astfel, prin Decizia nr. 42 din 22 ianuarie 2014, Curtea a reținut că „prevederile art. 115 alin. (1)—(3) din Constituție, referitoare la necesitatea adoptării de către Parlament a unei legi speciale de abilitare a Guvernului pentru emiterea ordonanțelor, au în vedere emiterea ordonanțelor simple, iar nu a celor de urgență, ale căror condiții de emiteră sunt reglementate de următoarele alineate ale art. 115 din Constituție”.

De asemenea, referitor la critica potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor legale privind transparența decizională în administrația publică, Curtea, prin decizia mai sus menționată, a constatat că, potrivit art. 6 alin. (9) din Legea nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 3 februarie 2003, „În cazul reglementării unei situații care, din cauza circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public, proiectele de acte normative se supun adoptării în procedura de urgență prevăzută de reglementările în vigoare». Astfel, legiuitorul, ținând cont de realitatea existenței unor situații când necesitatea protejării interesului impune în mod obiectiv adoptarea unor măsuri urgente, a permis adoptarea unor acte normative fără îndeplinirea tuturor cerințelor privind asigurarea transparenței decizionale.”

Totodată, Curtea a constatat că, în ceea ce privește „critica vizând lipsa caracterului urgent și a unei situații extraordinare care să fi impus emiterea de urgență a actului normativ supus analizei de constituționalitate”, prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, a statuat că Guvernul poate adopta o ordonanță de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ:

- existența unei situații extraordinare;
- reglementarea acesteia să nu poată fi amânată;
- urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței.

Totodată, Curtea, făcând trimitere la jurisprudența sa anterioară, respectiv Decizia nr. 65 din 20 iunie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 28 iunie 1995, a statuat că situația extraordinară trebuie evaluată în

raport cu „necesitatea și urgența reglementării unei situații care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de soluții imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public”. Cu aceeași finalitate, a definirii cât mai precise a situației excepționale, Curtea, prin Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998, a precizat că de esența acesteia este caracterul obiectiv, „în sensul că existența sa nu depinde de voința Guvernului care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență”.

Analizând Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 prin prisma celor reținute de Curtea Constituțională în deciziile mai sus amintite, Curtea constată că Guvernul invocă următoarele aspecte pentru a justifica existența unei situații extraordinare și a urgenței reglementării:

— riscul ca la data de 1 ianuarie 2013 să nu existe politici fiscale și bugetare asumate prin Programul de guvernare de către noul Guvern;

— faptul că la data de 31 decembrie 2012 își încetau aplicabilitatea măsurile privind salarizarea în anul 2012 a personalului bugetar, măsuri instituite prin Legea nr. 283/2011 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2010 pentru completarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2008 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar, iar neadoptarea acestor măsuri și pentru anul 2013 ar fi generat un impact suplimentar asupra cheltuielilor bugetare și, respectiv, asupra deficitului bugetar de 6,8% din produsul intern brut, afectând în mod semnificativ sustenabilitatea finanțelor publice;

— prevederile Ordonanței Guvernului nr. 21/2012 pentru suspendarea aplicării dispozițiilor Legii nr. 148/2012 privind înregistrarea operațiunilor comerciale prin mijloace electronice;

— necesitatea compatibilizării dispozițiilor Legii nr. 148/2012 cu prevederile Directivei 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, în ceea ce privește facturarea și arhivarea electronică a facturilor.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marin Plavie, Mihai Adolf, Vasile Bica, Gheorghe Bumbănac, Petre Honciu, Aurelia Nițu, Corneliu Chira, Nicolae Stoica, Ion Rusu, Nicolae Rusu, Gheorghe Mihalache, Ana Maria Eftenie, Vasile Axinia, Aleksandru Matei, Gheorghe Tudor, Iliuță Nițescu, Ion Pirneci, Crinu Stoica, Ion Radu, Ion Chirescu, Virgiliu Ștefan, Ana (Nedelcu) Andrei, Elena Joițoiu, Vasile Ciobanu, Mircea Dinu, Viorica Catinca, Emilian Oprea, Constantin Lăzărescu, Augustin Chișcă, Gheorghe Stan, Ilie Avram, Octavian Mănescu și Ion Ciocănel în Dosarul nr. 4.482/120/2013 și de Ioan Chița, Ion Florin Toboșaru, Marian Apostol, Ștefan Cosma, Ion Joița, Ion Mateescu, Ion Țecu, Octavian Sorin Barbu, Iulian Stoica, Ion Mareș, Corneliu Sorescu și Daniel Ivan în Dosarul nr. 4.513/120/2013 ale Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2012 privind stabilirea salariilor personalului din sectorul bugetar în anul 2013, prorogarea unor termene din acte normative, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la cardul național de asigurări sociale de sănătate din titlul IX „Cardul european și cardul național de asigurări sociale de sănătate” din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 900/2012

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Normele metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la cardul național de asigurări sociale de sănătate din titlul IX „Cardul european și cardul național de asigurări sociale de sănătate” din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 900/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 10 septembrie 2012, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Cardul național se va distribui asiguraților prin servicii poștale în condițiile prevăzute la art. 5.”

2. La articolul 4, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) După personalizarea cardurilor naționale de către Centrul Național Unic, Compania Națională «Imprimeria Națională» — S.A. realizează sortarea cardurilor naționale pe case de asigurări de sănătate și medici de familie, pe baza datelor puse la dispoziție de către Casa Națională de Asigurări de Sănătate. Compania Națională «Imprimeria Națională» — S.A. predă cardurile naționale Ministerului Sănătății pe bază de proces-verbal, care le transferă Casei Naționale de Asigurări de Sănătate cu titlu gratuit. Casa Națională de Asigurări de Sănătate pune la dispoziția Companiei Naționale «Imprimeria Națională» — S.A. pe bază de proces-verbal cardurile naționale în vederea depozitării, pe responsabilitatea acesteia, în vederea distribuției acestora, potrivit legii. Pentru distribuția cardurilor naționale, Casa Națională de Asigurări de Sănătate preia cardurile de la Compania Națională «Imprimeria Națională» — S.A. și le predă pe bază de proces-verbal de transfer, cu titlu gratuit, caselor de asigurări de sănătate județene, a municipiului București și Casei Asiguraților de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești (C.A.S.A.O.P.S.N.A.J.), care, după caz, vor preda operatorului de servicii poștale cardurile în vederea distribuției către asigurați, în baza contractelor subsecvente încheiate de acestea.”

3. Articolul 5 va avea următorul cuprins:

„Art. 5. — (1) Distribuția cardurilor naționale se realizează prin servicii poștale de către operatorul de astfel de servicii desemnat câștigător ca urmare a procedurii de achiziție derulate în acest sens.

(2) Procedura de achiziție pentru contractarea serviciilor poștale în vederea distribuției cardurilor naționale se derulează de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, care se desemnează ca unitate de achiziții centralizată pentru achiziția acestor servicii, în numele și pentru casele de asigurări de sănătate județene și a municipiului București, urmând ca operatorul de servicii poștale desemnat câștigător de Casa

Națională de Asigurări de Sănătate să încheie contracte subsecvente cu casele de asigurări de sănătate, cu excepția C.A.S.A.O.P.S.N.A.J., potrivit legii.

(3) Pentru desemnarea operatorului de servicii poștale, în condițiile alin. (2), va fi avut în vedere caracterul de proiect de utilitate publică de interes național al realizării și implementării cardului național, potrivit prevederilor art. 330 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Cardurile naționale personalizate și ambalate vor fi transportate în condiții de siguranță de operatorul de servicii poștale desemnat de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, potrivit prevederilor alin. (2).

(5) Operatorul de servicii poștale prin care se realizează distribuția cardurilor naționale trebuie să asigure minimum două prezentări la adresa de domiciliu a asiguratului pentru predarea acestora titularilor. Operatorul de servicii poștale va face dovada predării cardurilor naționale către asigurați pe bază de borderou, care va cuprinde semnăturile de primire ale acestora. Borderoul va fi întocmit pe fiecare casă de asigurări de sănătate și va fi predat lunar acesteia împreună cu eventualele carduri naționale nedistribuite asiguraților. Pentru asigurații aflați în evidența C.A.S.A.O.P.S.N.A.J., Compania Națională «Imprimeria Națională» — S.A., ca urmare a procesului-verbal încheiat cu Casa Națională de Asigurări de Sănătate și ulterior de către aceasta cu C.A.S.A.O.P.S.N.A.J., potrivit prevederilor art. 4 alin. (3), asigură transmiterea cardurilor naționale la C.A.S.A.O.P.S.N.A.J., care realizează distribuția acestora către asigurații proprii.

(6) În situația în care, după două prezentări la domiciliul asiguratului, dovedite pe bază de document justificativ, cardul național nu a putut fi predat titularului, operatorul de servicii poștale va asigura transportul și va preda cardul național nedistribuit casei de asigurări de sănătate în raza căreia se află domiciliul asiguratului, pe bază de borderou centralizator, care va cuprinde numele și prenumele persoanei asigurate, adresa și numărul de identificare al cardului național. Pentru situațiile în care asigurații sunt în evidența unei alte case de asigurări de sănătate, casa de asigurări de sănătate căreia i s-au returnat cardurile naționale asigură distribuția în condiții de siguranță a cardurilor naționale, însoțite de un borderou centralizator, către casele de asigurări de sănătate în evidența cărora se află asigurații respectivi.

(7) Cardurile naționale nedistribuite și predate de către operatorul de servicii poștale la casele de asigurări de sănătate vor fi distribuite asiguraților în condițiile prezentării acestora la sediul caselor de asigurări de sănătate, iar în caz de neprezentare vor fi arhivate în conformitate cu prevederile Legii

Arhivelor Naționale nr. 16/1996, republicată, urmând ca la expirarea perioadei de arhivare stabilite în condițiile legii să se procedeze la distrugerea acestora.

(8) Cardurile naționale predate caselor de asigurări de sănătate de către asigurați, ca urmare a unor defecțiuni tehnice, erori ale informațiilor înscrise sau care nu pot fi utilizate din motive tehnice de funcționare, vor fi returnate Companiei Naționale «Imprimeria Națională» — S.A. pe bază de borderou centralizator, iar aceasta, în termen de 30 de zile lucrătoare de la returnare, retipărește cardurile naționale respective și le transmite operatorului de servicii poștale

prevăzut la alin. (4) sau, după caz, C.A.S.A.O.P.S.N.A.J., pentru distribuția acestora către asigurați, în condițiile alin. (5)—(7).

(9) Plata serviciilor de distribuție se suportă din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și se realizează pe baza acordului-cadru încheiat de Casa Națională de Asigurări de Sănătate cu operatorul de servicii poștale desemnat în condițiile legii și a contractelor subsecvente încheiate de casele de asigurări de sănătate, cu excepția C.A.S.A.O.P.S.N.A.J.”

4. **La articolul 7, literele a) și b) se abrogă.**

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul sănătății,

Nicolae Băncioiu

Ministrul finanțelor publice,

Ioana-Maria Petrescu

p. Ministrul delegat pentru buget,

Gheorghe Gherghina,

secretar de stat

Ministrul pentru societatea informațională,

Alexandru-Răzvan Cotovelea

București, 30 aprilie 2014.

Nr. 366.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 805736